

[Stats- og udenrigsministeren.]

var tale om et fællesskab mellem demokratier, så havde situationen været en anden og været en rimeligere. Men jeg lægger en afstand mellem den opfattelse, nogle har, at nogle flere skulle have været ofret, og den opfattelse, jeg har, at det var forstandigt, det var forsvarligt, det var modigt at drage konklusionen af noget foreliggende og stoppe historien den 9. april om morgenen, som det skete. Så diskuter for min skyld et par småfejl, et par detaljer, gør det! Hvad rolle spiller det i det store billede? Hvor ender det, når alt kommer til alt? Det er fremtiden, det først og fremmest drejer sig om.

Jeg er ikke i stand til som det ærede medlem hr. Aksel Larsen at sige, at jeg var med, hvor man straks fra den 9. april forberedte den illegale organisation og de illegale trykkerier. Jeg er til gengæld i den lykkelige situation, at jeg ikke har deltaget i nogen form for sådan angivervirksomhed og ubehageligt skrivi og sådan særskilt partistandpunkttagningen, som „Arbejderbladet“ præsterede fra 9. april og frem til krigen mellem Tyskland og Sovjetunionen, og jeg ville omgås de gode gerninger lidt varsommere end det ærede medlem hr. Aksel Larsen, når jeg tænker på, hvad vi, der stod hæderligt og redeligt i vore standpunkter, i denne periode var ude fra det stykke papir, „Arbejderbladet“.

Mine bemærkninger her er et håndslag til min partifælle, det ærede medlem hr. Alsing Andersen, og er en opfordring til besindighed. Vi kan genere hinanden meget og skælde ud over meget. Til hvad nytte? Til hvad gavn? Det er fremtiden, der ligger foran os, lad os i stedet for se den i øjnene; det tror jeg tjener os alle bedst.

Alsing Andersen: Efter de ord, den højtærede statsminister nu har udtalt, ikke mindst henvendt til mig personlig, havde jeg mest lyst til at fratage yderligere bemærkninger. Jeg takker for den højtærede statsministers solidariske håndslag. Jeg takker for ordføreren for det socialdemokratiske partis udtalelser, som ligeledes var et håndslag til mig.

Jeg tror alligevel, det ville blive misforstået og af velvillige sjæle ville blive mis-

tydet, hvis jeg holdt mig hertil. Jeg vil imidlertid, som situationen nu er, give afkald på en række bemærkninger om enkeltheder, som jeg ellers havde forberedt mig på. Jeg vil nøjes med i al almindelighed at gøre nogle — jeg håber for mit vedkommende afsluttende — bemærkninger i denne sag.

Jeg er glad for, at det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft og, såvidt jeg forstod, også det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen udtalte forståelse for den situation, jeg har befundet mig i så længe. Alligevel var det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft navnlig skuffet over den måde, jeg havde taget situationen på i dag. Jeg beder dog om, at både det ærede medlem og andre ærede medlemmer prøver at sætte sig ind i min situation, ikke alene i dag, men i de 15 år, der er gået. Jeg beder om, at det ærede medlem tænker på, at det ikke alene er den tid, der er gået, men at det også navnlig er den betænkning, de to ærede konservative medlemmer har afgivet, som har foranlediget mine bemærkninger her i dag.

Jeg er glad for at konstatere, at disse to ærede konservative medlemmer ikke er udtryk for en enstemmig opfattelse i det konservative parti. Jeg er også glad ved at have konstateret, at det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft udtrykkeligt fremhævede, at han „i alt væsentligt“ var enig med de to ærede medlemmer, altså dog ikke i alle enkeltheder. Det er jeg glad for. Men jeg tør dog måske på denne baggrund appellere både til det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft og til andre om at forstå situationen. Der er jo et godt, gammelt dansk ord, der siger: som man råber i skoven, får man svar. Hvis de ærede medlemmer havde tænkt, at det forholdt sig anderledes, når det drejer sig om mig, så erkender jeg, at de har grund til skuffelse over mit svar, men det er ikke min skyld.

Jeg bebrejder ingenlunde de ærede medlemmer hr. Poul Møller og hr. Tesdorpf, at de har nævnt mit navn, ingenlunde; det har jeg ikke bebrejdet dem, og det falder mig ikke ind at gøre det. Men jeg har nævnt nogle eksempler på, hvor urimelige deres bebrejdelser er, og jeg har haft den tilfredsstillelse, at det ærede medlem hr. Halfdan Hendriksen, de to ærede medlemmers partifælle, ved oplæsning af referatet